

Номінація «Літературна робота» (проза)

«Різдвяні чудеса»

Однієї Новорічної ночі, коли усі діти лягли спати, а в домішках погасили світло, зібралися над містом зірки, щоб обмінятися своїми враженнями, накопиченими за рік. Вони весело спілкувалися одна з одною і раптом помітили, що одна зірочка, яку звали Ліліана припинила випромінювати яскраве світло. Всі почали дуже хвилюватися:

- Що з тобою, моя мила? – запитала Северина.
- Я цілий рік спостерігала за людьми і зрозуміла, що хочу до них на землю!
- Але навіщо тобі це, ти ж нічого про їх життя не знаєш і можеш загинути там, - наполягала Полярина.
- Адже люди жорстокі, вони ображають, обманюють, зраджують, - додала Северина.
- Але я вірю в те, що вони вміють допомагати, піклуватися та кохати. Вірю в те, що вони створюють міцні родини, а це те, чого немає у нас, і мене це приваблює, заворожує, - наполягала Ліліана.

Зірки зрозуміли, що Ліліану переконати неможливо і залишили її в спокої. Вони іноді поглядали у її бік і помічали, що вона втрачає свою красу, сяяння та блиск, стає схожою на похмуру хмарку, з кожним днем зменшується.

А Ліліана постійно спостерігала за тим, що відбувається на землі...

Одного разу, коли війна розкидала тисячі сімей по різних куточках світу, зірочка помітила родину військовослужбовця. Маленький хлопчик щоночі дивився у вікно, шукаючи на небі найяскравішу зірку і шепочучи:

— Зірочко, будь ласка, передай моєму татові, що я на нього чекаю і дуже його люблю!

Зірочка відчула, як її серце наповнилося теплом. Вона знала, що війна приносить біль, розлуку і сльози, але в цій родині жило справжнє світло – любов, яка не згасала навіть у найтемніші часи.

— Я хочу бути поряд із ними, — вирішила зірочка. — Хочу зігрівати їх серця, нагадувати, що навіть у темряві є надія.

І ось настав Різдвяний ранок. Ліліана розплющила свої оченята і дуже здивувалася. Нахилившись над нею, стояли тато, матуся та братик. Вони раділи її появі:

- Доброго ранку донечка, яка ж ти у нас гарненька, у тебе таткові оченята, - прошепотіла мама.
- Ми назвемо тебе Лілія,- запропонував тато.
- Так, мені подобається це ім'я. Воно таке чудове, чисте та незвичайне, як квітка, - зрадів хлопчик.

Ліліана відчувала тепло батьківських рук, чула лагідний голос матусі та захоплені слова братика. Вона більше не була самотньою зірочкою в небі – тепер вона стала частиною цієї люблячої родини.

Проте за вікном лунали сирени. Вітер приносив крики війни, яка змусила багатьох людей залишити свої домівки, шукати прихистку і втрачати найдорожче. Лілія хоч і була ще маленькою, але відчувала: її сім'я, попри всі труднощі, оберігає її.

Увечері, щоб відволікти від гучних сирен, мама і тато тихенько розповідали їй, що багато дітей зараз народжуються під звуки вибухів, що багато родин втрачають свої домівки, але світло любові й добра допомагає людям долати всі труднощі.

- Ти - наша зірочка, - сказав тато, лагідно торкаючись Лілії. - Крім того, у найтемніші часи ти принесла нам радість, як світло вночі.
- Ти стала нашою надією, нашою мрією про мирне майбутнє, - додала мама, ніжно обіймаючи донечку. - І хоча війна ще триває, нехай це світло ніколи не згасне.

Ліліана зрозуміла, що сталося диво та подарувала своїм рідним милу дитячу посмішку.

Совенко Микита Євгенович, 12 років,
Криворізька гімназія № 116

